

DE LUIZENVAL

Een sensatiethriller in één avondvullend bedrijf

door

BENNY BAUDEWYNS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 03 366 44 00

bestellen@toneelfonds.be

www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE LUIZENVAL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **BENNY BAUDEWYNS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

© 1987 Toneelfonds J. Janssens/Benny Baudewyns

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet in NEDERLAND worden aangevraagd bij: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten,
De Friese Poort 106 – 1823 BT Alkmaar

Telefoon (072) 5112135 – website www.ibva.nl email info@ibva.nl.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen

PERSONAGES

(5 dames – 4 heren)

MADAME, toilet dame:

RENE DELATTE, bestuurssecretaris van dienst 1, in de vijftig:

MARIA CONINCKX, onderbureauchef van dienst 1, 40:

JAN DEVRIES, opsteller van dienst 1, 30 :

PIETJE, bode van dienst 1, 30:

JOHAN VERHASSELT, bestuurssecretaris dienst 2, 35:

SYLVIA VAN DESSEL; onderbureauchef dienst 2, 35:

PASCALE LIBERT, dactylo van dienst 2, 25:

JOËLLE LANGENDRIES, dactylo van dienst 2, 25:

DECOR

Het stuk speelt zich af in de toiletten in de kelderverdieping van een ministerie. Rechts twee liftdeuren die automatisch werken. De deuren kunnen zo geplaatst worden dat de lift van binnen zichtbaar is. Dit is nodig, want in een bepaalde scène moeten de liftdeuren open zonder dat de lift er is. Boven de deuren is een plaatje met cijfers, dat door een lichtje aangeeft waar de lift zich bevindt.

Links is een effen muur.

Achteraan links drie deuren: twee damestoiletten en een herentoilet. Achteraan rechts drie waterplaatsen met een muurtje ervoor.

Voor dat muurtje staat een tafeltje en een stoel voor de toilet dame. Links aan de muur hangt een telefoontoestel.

Rechts tegen de muur van de lift naar de waterplaatsen, is een wasbak aangebracht. Erboven zit een stopcontact. (Zie schets op laatste bladzijde.)

NOTA VAN DE AUTEUR

Het is mijn bedoeling met dit stuk om de mensen eens een verstrooiende avond te brengen op een iets ongewone manier.

Niet via een komedie, maar via, hoe zal ik het noemen, een sensatie-thriller. Het stuk ik vrij gewelddadig. Niet dat ik geweld goedkeur, maar via tv worden we dagelijks overspoeld door gewelddadige feuilletons. Aangezien er bij mijn weten op toneelgebied zo geen stukken bestaan, vond ik het een leuk idee om eens te proberen zo 'n stuk te schrijven.

Zoek achter dit stuk dus niets anders dan een paar uur ontspanning.

JOHAN: *(op lift)* Dag madame, ik kom nog even langs. Gehaast zoals altijd.

MADAME: Ach, op een vrijdagnamiddag is toch iedereen gehaast, Mr. Verhasselt. Ik blijf hier ook geen uren meer, hooguit nog een kwartier. Alles is al schoongemaakt, en mocht ik iets vergeten hebben, dan doe ik dat maandag wel.

JOHAN: *(aan P1)* Deze keer ben ik toch super-gehaast, want ik vertrek op weekend met Sylvia.

MADAME: Ach, weekends. Het zou voor mij ook eens tof zijn als ik er eens tussenuit kon. Maar onze Dirk zit met examens en dan kan ik die jongen toch niet alleen laten want dan eet hij niks. Moedige jongen, studeren van 's morgens tot 's avonds.

JOHAN: Universiteit?

MADAME: Nee, hoger technisch. Laatste jaar elektronica. Tja, bij hem zit het meer praktisch. Vroeger, in de middelbare school kon hij nooit zo goed mee. Ik was al bang dat er van hem niet veel zou terechtkomen. Maar op een dag is zijn platendraaier stuk, hij prutst hem open en waarachtig, hij kan hem nog repareren ook.

JOHAN: En toen wist hij waar hij naartoe wilde?

MADAME: Ja, maar hij heeft toch nog op zijn tanden moeten bijten. Vooral de eerste jaren, dan kregen ze enorm veel wiskunde. Dan had hij het moeilijk. Maar sinds verleden jaar moeten ze zelf allerlei apparaten maken of uittesten, en nu is hij in de zevende hemel.

JOHAN: Plezant als je zulke flink studerende kinderen hebt.

MADAME: Oh, zijn er dan problemen met de uwe?

JOHAN: Bah, echte problemen kan je het niet noemen, maar die scheiding van ons heeft er toch geen goed aan gedaan. Ik bedoel, het waren vroeger al geen al te grote lantaarns, maar aangezien ze aan hun moeder werden toegewezen, heb ik nu elke controle verloren. En hun moeder laat hen maar begaan.

MADAME: Je mag niet vergeten, Mr. Verhasselt, dat het voor een werkende vrouw met kinderen niet gemakkelijk is. Tenslotte hebben wij ook onze werkweek, dan nog het huishouden, wassen, plassen en dan nog de studies van de kinderen in het oog houden. Wij moeten ons af en toe ook eens kunnen ontspannen, nietwaar?

JOHAN: Ja, je hebt gelijk, madame. Het leven draait soms helemaal anders uit dan men verwacht.

MADAME: Kom, mr. Verhasselt, laten we over onze problemen een andere keer praten. Nu is het vrijdagnamiddag en je moet aan je weekend denken.

JOHAN: Madame, madame, wat zouden wij zonder jou moeten beginnen? Altijd goed gezind: het zonnetje van ons ministerie. Hoe triestig zou het zijn als jij hier niet was?

MADAME: Da's zeker dat het triestig zou zijn. Dan zouden jullie hier op smerige wc-potten moeten zitten en hier zou een plezant reukje hangen.

(De liftdeur gaat open. Pietje, de bode, komt op met een grote cassette-radio. Hij is ongeveer 30 jaar, wat simpel van geest en heeft spraakmoeilijkheden. Hij gaat D3 binnen.)

MADAME: Ocharme, die sukkelaar.

JOHAN: Naar het schijnt is hij wel een goede bode. Hij doet zijn werk heel correct. Mr. Delatte, de bestuurs-chef van Pietjes dienst, heeft me dat eens verteld. Afijn, in de tijd dat we nog met elkaar spraken... (*Uit D3 komt plots muziek: de Brabançonne.*) Wat is dat?

MADAME: Oh, kent u die gewoonte van Pietje niet?

JOHAN: Nee, wat dan?

MADAME: Iedere keer als hij naar het toilet komt, moet er muziek bij zijn.

JOHAN: En waarom dan?

MADAME: Hij is bang dat iemand iets zou horen terwijl hij... tja, je begrijpt me wel. Het zit hier hoor. (*wijst op hoofd*) Laat hem maar doen, hij doet er niks verkeerd mee.

JOHAN: Haha, als de koning eens wist waarvoor ze ons nationaal lied allemaal gebruiken.

MADAME: Ja, hij heeft zo al drie cassettes versleten, maar telkens neemt hij weer de Brabançonne op een nieuwe cassette. Dat bevordert de stoelgang, denk ik.

JOHAN: Straks moet ik de mensen die zeggen dat ze op een ministerie alles aannemen, nog geloven. (*Duwt op knop van de lift.*) Verdomme, hij is al terug weg.

(*Muziek houdt op. Pietje komt op D3*)

PIETJE: (*Spreekt moeilijk, met dikke tong.*) Daaag Mmmadame.

MADAME: Dag Pietje. Gedaan met werken?

PIETJE: Jjjaaa.

MADAME: En wat ga jij allemaal doen dit weekend?

PIETJE: Vvvoetbal zien.

MADAME: Ah maar dat is fijn. Da's heel ontspannend. Zie je graag voetbal?

PIETJE: Jjjaa.

MADAME: En wie is je favoriete ploeg?

PIETJE: RWWWW...

MADAME: RWMD? Da's goed. En daar ga jij naar kijken?

PIETJE: Jjjaa... ttribune.

MADAME: Maar jongen toch, op de tribune nog wel? Hoor je dat, Mr. Verhasselt, wij hebben hier met schoon volk te doen. Dat gaat naar het voetbal op een tribune-plaats.

JOHAN: Madame, jij hebt je roeping gemist. Jij had sociaal-assistent moeten worden.

MADAME: Menslievendheid is dat, mr. Verhasselt. Niet nodig van daar al die moeilijke namen aan te geven.

JOHAN: (*De liftdeur gaat eindelijk open.*) Ah, eindelijk.

(Uit de lift komen René Delatte, Jan Devries en Pascale Libert op. De liftdeuren gaan onmiddellijk weer dicht. Door deze drie mensen moet Johan Verhasselt even achteruit gaan en kan dus de lift niet in. Mr. Delatte is een man van achter in de vijftig, een wat gebroken man door de scheiding met zijn vrouw en vooral verbitterd omdat het uitgerekend Johan Verhasselt is die nu met zijn veel jongere ex-vrouw aanpapt. Hij heeft een aktetas mee. Jan Devries is opsteller, het schoolvoorbeeld van de openhartige, goedgehumide vrijgezel. Ergens rond de dertig. Hij gaat naar P1. Pascale Libert, een dactylo, is vooraan twintig. Zeer smaakvol gekleed, eigenlijk te duur voor haar status. Zij gaat naar D1.)

RENE: 't Is niet waar, wie we hier hebben. Mr. Verhasselt, bestuurs-chef van de dienst boekhouding, en in zijn vrije tijd Don Juan. Madame, heb je de wc's speciaal ontsmet? Vooral de bril.

JOHAN: Luister eens, Mr. Delatte, laten we al dat geharrewar liever tussen ons houden...

RENE: Had dan mijn vrouw ook maar bij mij gehouden. Tja, ik had het eigenlijk vroeger moeten weten: een veel jongere vrouw hebben is gevaarlijk. Op een mooie dag komt er een jonge knol en die steelt je veulen. Dat risico liep ik, dat wist ik. Maar dat die jonge knol nu uitgerekend een eigen collega bestuurs-chef zou zijn, dat had ik nooit verwacht.

JOHAN: Hou nu alsjeblieft op, spaar die energie voor maandagmorgen.

(René af D3. Jan en Pascale zijn klaar en komen tot bij tafel van madame.)

JAN: En zo kunnen die twee nog uren doorgaan.

JOHAN: Hou jij je d'er maar buiten.

JAN: Als je vindt dat ik me er buiten moet houden, dan moet jij hier niet staan bekvechten waar iedereen bijstaat.

MADAME: Dat vind ik nu ook. Een duel wordt, voor zover ik weet, toch nog altijd onder zijn tweeën uitgevochten.

JAN: Maar dat is nu eens mooi gezegd, madame. Dat moet ik onthouden. Dat komt in mijn volgende boek.

MADAME: Schrijf jij boeken, mr. Devries?

JAN: Ik doe een poging tot. Detective verhalen. Oh zeg, ik heet Jan. Mr. Devries, da's voor daarboven.

MADAME: Detective verhalen, dat wist ik niet.

PASCALE: Sherlock Holmes en het raadsel van het Werkende Ministerie.

JAN: Hou jij je d'er maar buiten. Ga jij maar op mannenjacht.

PASCALE: Reken maar. Het is vrijdag en we vlieger er in. Maar aan jou maak ik geen kogel vuil.

JAN: Daar zullen we maar niet op antwoorden. *(tot madame)* Spijtig genoeg ben ik er tot nu toe nog niet in gelukt om een verhaal te laten uitgeven. Ik heb wel contacten met een uitgever, maar hij zegt dat mijn intriges niet goed genoeg zijn. Zie je, het komt er in zulke verhalen altijd op aan dat de moordenaar diegene is die het minste verdacht is. En dat loopt nu altijd fout bij mij. Na twintig bladzijden weet die uitgever al wie de moordenaar is.

JOHAN: Hoe zit dat hier nu met die verdomde lift?

(De liftdeuren gaan open. Maria Coninckx, Joëlle Langendries en Sylvia Van Dessel komen op. Maria Coninckx is onderbureauchef. Op het eerste zicht een strenge, koele vrouw van een jaar of veertig. Zij gaat D1 binnen. Joëlle Langendries is ook dactylo en heeft dezelfde stijl als Pascale: veel te duur gekleed voor hun status. Zij gaat D2 binnen. Sylvia Van Dessel is de ex-vrouw van René Delatte. Modieus gekleedt, ongeveer 35. Zij klampt onmiddellijk Johan aan.)

SYLVIA: Ach, hier zit je. Waar blijf je? Ik wacht al bijna twintig minuten op je. Ik had je toch gezegd dat ik wat vroeger ophield?

(Ondertussen gaan Pietje, Pascale en Jan de lift in. Ze duwen binnen op de knop, maar er komt geen beweging in. De deuren blijven open. Heel deze tijd blijft madame aan haar tafeltje zitten, met een hand in haar tas.)

JOHAN: God Sylvia, let toch op. René is hier ook.

RENE: *(Op D3)* Nee maar, zie nu toch eens. Onze twee tortelduifjes. Vind je ze niet schattig, madame?

MADAME: Mr. Delatte, je weet dat dat dingen zijn waar ik liever niet tussenkom.

RENE: Nee, ik kom daar ook niet tussen. Een ander komt er voor mij al tussen.

JOHAN: Hoor nu eens...

(Pietje, Jan en Pascale terug op uit lift.)

PASCALE: Dat verdomde ding is zeker weer eens defect. Die deuren gaan niet meer dicht.

JOHAN: Wacht, Pietje stond waarschijnlijk in de straal van het elektronisch oog en dan gaan die deuren niet dicht.

RENE: Mijn personeel staat nooit in de weg. Wat niet kan gezegd worden van het personeel van andere diensten.

JOHAN: Als je nu je mond niet houdt, dan sla ik je in elkaar.

RENE: Doe maar. Er zijn hier getuigen genoeg.

SYLVIA: Laat hem nu, Johan. Hij is het niet waard.

RENE: Mijn liefste Sylviaatje, mijn liefste ex-echtgenootje.

MADAME: Mr. Delatte, hou je mond. Daarboven in je bureau ben je de bestuurs-chef van de dienst Informatie en zeg je wat je wil. Maar hier beneden in de dienst Hygiëne heb ik het voor het zeggen. En ik zeg je dat je te ver gaat.

RENE: OK, ik ga al. Even mijn knijper op de neus en dan kan ik mee de lift in.

(Iedereen gaat de lift in, men drukt op de knop, maar er gebeurt niks. Iedereen komt er weer uit.)

JAN: Niks aan te doen. Dat ding is naar de voeten.

JOHAN: Kom er eens allemaal uit. We laten eens even de deuren dichtgaan en dan terug open. Misschien is er ergens een slecht contact of zo.

(Maria en Joëlle op uit D1 en D2.)

JOELLE: Wat gebeurt er?

JAN: Sorry dames, maar de lift is stuk en we zitten hier vast tot maandagmorgen.

JOELLE: Kom nou, dan nemen we toch gewoon de trap.

MADAME: Dan zullen ze die toch nog eerst moeten bouwen. De enige toegang tot deze kelders is de lift.

JAN: Hé, hé, niet naar mij kijken. Ik zei dat maar om te lachen.

RENE: Hoe kan dat nu, geen trap? En de veiligheidsvoorschriften dan? Waar een lift is moet toch een trap zijn?

JOHAN: Zeg Jantje Voorschrift, je kan toch wel met je eigen ogen zien dat er hier geen trap is. En op dit ding hoeven jullie niet meer te rekenen. Je kan je vingers blauw drukken op die knoppen, hij beweegt niet.

PASCALE: Wacht even tot er boven iemand de lift oproept. Als hij weg is, roepen wij hem opnieuw op. Misschien is het toch een slecht contact hier beneden.

JAN: Nee maar zeg, buiten een mooie kont schijn jij nog wat hersens te hebben ook.

PASCALE: Hou die vieze praatjes maar voor jezelf.

JAN: Excuseer. is je nieuwe vriendje misschien van het meer gecultiveerde type? Moet je je woordenschat bijschaven?

MADAME: Beginnen jullie ook al? Zeg ons liever hoe we hier uitgeraken, want ik begin ongerust te worden.

MARIA: Geen reden om ongerust te worden, madame. We wachten gewoon tot iemand boven de lift roept, wij roepen hem onmiddellijk daarna terug en iedereen kan gaan.

JOHAN: Maar wacht eens, wij zijn toch de grootste ezels die er zijn.

RENE: Niet veralgemenen alsjeblieft.

JOHAN: *(stap in de richting van René)* Ik zal maar doen alsof ik dat niet gehoord heb. *(gaat naar lift)* Er is toch telefoon in de lift. *(De deuren van de lift gaan plots dicht. Johan stormt er op af.)* Verdomme, nu werkt hij... Aaaaw! *(Zijn arm zit geklemd tussen de liftdeuren.)*

JAN: Maar trek dan aan die deuren. Die moeten toch terug open gaan.

JOHAN: Normaal wel ja, maar hier is geen beweging in te krijgen. Dat kloteding is helemaal ontregeld.... Aauuww... Verdomme... *(Met een pijnlijke grimas trekt hij zijn arm terug. Onmiddellijk klappen de deuren dicht.)*

JAN: Stommerik, nu zijn de deuren helemaal dicht. Nu is hij weg.

JOHAN: Inderdaad ja, de lift vertrok. Moet ik soms mijn arm laten afrukken in een poging om hem tegen te houden?

JAN: Maar dat kan toch niet? Die lift kan toch niet vertrekken als de deuren niet helemaal dicht zijn?

JOHAN: Als ik je zeg dat dat kloteding helemaal ontregeld is.

SYLVIA: Wat moet er hier nu gebeuren?

PASCALE: Een beetje geduld. Hij is op de vierde verdieping nu. Zou gauw hij beneden is, roepen we hem op.

(Iedereen blijft gespannen naar het cijferbordje kijken, maar de lift blijft op de vierde verdieping staan.)

SYLVIA: Vooruit daar op de vierde verdieping. Duurt dat nu zo lang om in die lift te stappen?

RENE: Ja, een beetje sneller jongens. Hier zijn nog mensen die op weekend moeten vertrekken.

JOHAN: Het gaat niet herbeginnen, hé.

MADAME: Ik vind het hoe langer hoe griezeliger worden.

MARIA: Maak je maar niet ongerust, madame. Zo dadelijk komen ze daar op de vierde verdieping naar beneden en dan kunnen wij ook weg.

PASCALE: Wat ik me alleen afvraag is: wie moet er nu in godsnaam op de vierde verdieping in de lift stappen?

JOHAN: Waarom?

PASCALE: Op de vierde verdieping is er enkel maar de lees- en documentatiezaal voor het publiek. En die is de vrijdagnamiddag gesloten. Daar is niemand meer sinds vanmiddag.

JOHAN: Weet je dat zeker?

PASCALE: Natuurlijk. Guido werkt toch op die dienst.

JAN: Ah, is dat de nieuwe charmante ridder?

PASCALE: En dan? Iets op tegen?

JAN: Een boekenwurm. Mevrouw heeft een boekenwurm.

MARIA: Is dat kinderachtig gedoe nu bijna gedaan?

SYLVIA: Komaan jongens ginderboven, opschieten.

JOHAN: *(Duwt nog een paar keer op de knop.)* Ik denk dat we die lift kunnen vergeten.

SYLVIA: Wat moeten we dan beginnen?

JAN: Weet je, het begint hier meer en meer op die film "De Lift" te gelijken. Een overgecomputeriseerde lift slaat helemaal door en begint van alle gekke toeren uit te halen. Hij vermoordt zelfs mensen, op heel originele manieren. Zo is er de man die met zijn hoofd vast zit tussen de deuren. De lift komt naar beneden...

SYLVIA: Kan je niks anders vertellen?

JAN: Sorry, ik probeerde alleen de tijd te doden... hihi, da's een leuke woordspeling... De tijd te doden, bedoel ik, want het ziet er naar uit dat we hier een tijdje zullen zitten.

JOHAN: Je denkt toch zeker niet dat we hier het hele weekend gaan blijven zitten zonder iets te ondernemen.

RENE: Natuurlijk niet. Maar om iets te ondernemen moet je je hersens gebruiken. En ik schijn hier de enige te zijn die daartoe in staat is. Kijk eens wat daar aan de muur hangt?

SYLVIA: Een telefoon, we zijn gered.

PASCALE: Dat we daar niet eerder aan gedacht hebben.

(René neemt de hoorn van het toestel.)

MADAME: Dit is enkel een binnenlijn. Je kan daarmee niet buiten het gebouw telefoneren.

RENE: Dan bellen we gewoon binnen het gebouw iemand op en vragen om hulp.

MARIA: En waar ga jij op een vrijdagmiddag om vijftientig na vier in een ministerie nog iemand vinden?

JAN: Haha, de grapjes over het eigen huis vind ik nog altijd de leukste.

MADAME: Ik vind het helemaal niet leuk.

JOELLE: Wacht eens... jipie, we zijn gered. Bel eens naar de cafetaria op de negende verdieping. Er was daar vannamiddag een feestje voor meneer Georges van de dienst 'Aanvragen'. Die gaat volgende week met pensioen. Ze zijn daarboven in de cafetaria vast en zeker nog aan het opruimen.

RENE: Prachtig, prachtig. Zo zie je maar: eendracht maakt macht. *(Wil nummer vormen)* Eh, kent er iemand het binnenummer van de cafetaria?

MARIA: Ik niet, ik bel nooit naar de cafetaria.

JOHAN: Tja, ik eigenlijk ook niet.

JOELLE: Het is een nummer van drie cijfers. Alle binnenposten hebben maar drie cijfers.

JAN: Nog zo een en het is zondag. Drie cijfers, weet je hoeveel mogelijkheden dat zijn? Duizend. Duizend verschillende nummers. Begin maar al te draaien, wij zullen wel aflossen. Tegen morgenvroeg hebben we misschien het goede nummer, maar ik denk niet dat ze dan nog zullen antwoorden.

JOHAN: Denk toch gewoon na. Het eerste cijfer van een binnenummer komt altijd overeen met de verdieping. De cafetaria is op het negende, dus dat wordt een negen.

JAN: Prima, blijven nog honderd mogelijkheden over.

JOHAN: Het tweede cijfer geeft de dienst aan en het derde het bureau in die dienst. Aangezien er op de hele negende verdieping alleen maar de dienst cafetaria en de dienst self-service is en elke dienst maar één telefoon heeft, denk ik toch, kan het nummer alleen maar 911 of 921 zijn.

JAN: Goed gededuceerd, heel goed gededuceerd, mijn beste Watson.

JOHAN: Hou op, wil je? *(tot René)* Vooruit, draai 911 of 921.

RENE: Zoveel hersens, jij moet minister worden.

JOHAN: Hou je kritiek maar voor als we hier uit zijn, en draai die nummers.

RENE: Jawel chef. *(tot madame)* Werkt het toestel zonder geld?

MADAME: Ja natuurlijk.

RENE: Goed, hier komt de 911. *(draait)* Wat is dat allemaal? Dat doet alles behalve bellen.

MADAME: Een hoge fluittoon, af een toe onderbroken?

RENE: Ja.

MADAME: Dat betekent dat het nummer niet bestaat.

JAN: Wel, wel, mijn beste Watson. Je theorie valt in duigen.

JOHAN: Probeer dan 910. Misschien heeft men het laatste cijfer gewoon nul gelaten.

RENE: OK. Hier komt de 910. *(draait)* Haa, het belt.

SYLVIA: We zijn gered.

RENE: Niet te vroeg roepen. Ze moeten eerst nog opnemen.

(Iedereen blijft gespannen wachten. Men hoort de telefoon bellen.)

JOELLE: Vooruit verdomme... Neem dan toch op...

RENE: ... Dertig... eenendertig...

JOHAN: Laat maar. Probeer het andere nummer maar.

RENE: Daar gaan we dan: 920. Je gaat me niet geloven, maar het belt ook... Hallo, is dat de cafetaria?... Prima, prima. Zeg, moet je eens luisteren. U spreekt hier met René Delatte van de dienst Informatie... Ja, ja, zoals je hoort, ik ben nog in het gebouw... Zeg, moet je eens luisteren. Ik zit hier met een klein probleempje. Ik ben met een aantal mensen opgesloten in de toiletten van de kelderverdieping... Nee, nee... Ik wil zeggen; ik ben Mr. Delatte van de dienst Informatie van de derde verdieping, maar ik zit met een aantal mensen opgesloten in de toiletten van de kelderverdieping... Wat?? Hou nu alsjeblieft op met grapjes te maken... (*tot iedereen*) De enige plaats waar we thuishoren...

JAN: Die zijn daar bezig de flessen aan het opruimen. (*Doet gebaar van fles uitdrinken.*)

MADAME: Laat mij eens spreken, misschien ken ik ze.

RENE: Wat moet jij met ze gaan spreken als ze naar mij nog niet willen luisteren?

MADAME: Laat me dan tenminste proberen. Hallo, hallo... Ik hoor niks meer.

JAN: Je moet eens op die hendel drukken. Dat doen ze in slechte detectivefilms ook altijd. Ze spreken dan gewoon verder, terwijl je zo eigenlijk de verbinding verbreekt.

MADAME: Maar ik hoor echt niets meer hoor. Zelfs geen fluitsignaal.

JOHAN: Laat mij eens proberen. (*Gaat naar de telefoon. Madame gaat er van weg. Johan neemt de hoorn en ziet dat de draad los is. Tot René.*) Rund dat je bent, stom rund. Kijk nu wat je gedaan hebt. Door je zenuwachtig gedoe heb je de draad losgerukt.

RENE: Luister eens...

JOHAN: Verdomd stom stuk rund. Ons enige contact met de buitenwereld.

JAN: Hoor eens, hij is niet de enige die aan die hoorn is geweest.

MADAME: Jullie denken toch niet dat ik het gedaan hebt? Die verbinding was al verbroken toen ik de hoorn aannam.

RENE: Ik heb het ook niet gedaan.

JOHAN: Nee, de Heilige Geest misschien.

RENE: Ik ben niet gek. Ik weet ook wel dat die telefoon onze enige redding was. Ik heb die hoorn misschien een beetje bruusk doorgegeven, maar daardoor kan die draad toch niet afknappen?

JOHAN: Je bent in alle geval bedankt voor je hulp.

MADAME: Ik heb het niet gedaan. Die verbinding was al verbroken toen ik de hoorn aannam.

MARIA: Kalm maar madame, niemand beschuldigt jou van om het even wat.

JAN: (*bij telefoon*) Het is inderdaad een oud toestel. En die draad heeft zijn beste jaartjes gehad. Het is best mogelijk dat hij bij een bruuske, of minder bruuske beweging, afknapt.

JOELLE: Altijd maar praten en praten. Wat moeten we toch beginnen?

MARIA: Kalm maar meisje. Niet ongerust worden. We moeten gewoon wat geduld oefenen. Ze zullen ons daarboven wel beginnen missen en dan komen ze vanzelf naar ons zoeken.

SYLVIA: Oh ja, zomaar vanzelf, denk je? Hoe kunnen ze nu weten dat we hier zitten? De prikklok staat in de grote hal. Wij hebben allemaal geprikt en onze kaart steekt in het vakje 'uit'. Als er iemand op het idee komt om naar dit gebouw te komen dan zijn we volgens de prikklok allemaal netjes vertrokken.

MARIA: Nee, niet allemaal. Jij madame, jij hebt nog niet geprikt.

MADAME: Personeel van niveau 4 moet niet prikken. Wij hebben zwevende werktijden.

JOELLE: En als ze nu zien dat er net allemaal mensen van dezelfde dienst...

RENE: Van twee diensten.

JOELLE: Van twee diensten ontbreken, dan kan het toch niet anders dan dat er hier in het gebouw wat gebeurd is?

JOHAN: Ik wil nu niet de pessimist uithangen maar mij zal niemand missen dit weekend. De kinderen zijn bij hun moeder en ik zie ze pas maandagavond terug.

SYLVIA: Tja, en ik ben zagezegd al bijna een uur geleden naar de Ardennen vertrokken.

RENE: Mij zal ook niemand missen want ik heb geen vrouw meer.

JAN: Op mij wacht niemand: verstokte vrijgezel.

MARIA: Ik zou op bezoek gaan bij mijn moeder, maar als ik niet kom, zal ze dat zeker niet erg vinden. Het is nog al gebeurd.

PASCALE: Ik zie Guido niet dit weekend. Die moet naar een begrafenis bij familie aan zee.

JOELLE: Mijn ouders zijn nog een hele week met vakantie.

MADAME: En jij Pietje, op jou wacht toch iemand?

PIETJE: Nnnniemand.... Aaalleen.

MADAME: En mijn zoon Dirk is op studie-weekend in Gent.

RENE: Zou je d'er verdomme niet van omvervallen. Er werken hier wel tweehonderd mensen in het gebouw en laat het nu uitgerekend negen vrijgezellen of gescheiden mensen zijn die opgesloten raken.

JAN: Agatha Christie had het niet beter kunnen bedenken. Iedereen netjes opgesloten, de moordpartijen kunnen beginnen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

